

P5_TA(2002)0434

Schadeloosstelling van slachtoffers van misdrijven

Resolutie van het Europees Parlement over het Groenboek van de Commissie: Schadeloosstelling van slachtoffers van misdrijven (COM(2001) 536 – C5-0016/2002 – 2002/2022(COS))

Het Europees Parlement,

- gezien het Groenboek van de Commissie (COM(2001) 536 – C5-0016/2002),
- gezien de Verklaring van de Verenigde Naties over de fundamentele beginselen van rechtvaardigheid voor slachtoffers van misdrijven en machtsmisbruik (resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties 40/34, 1985),
- gelet op het Europese Verdrag inzake schadeloosstelling van slachtoffers van geweldsmisdrijven (Raad van Europa, 24 november 1983)¹,
- gezien de aanbeveling van de Raad van Europa van 17 september 1987 inzake slachtofferhulp en het voorkomen van vervolging,
- gezien het gemeenschappelijk optreden van de Raad 97/154/JBZ van 24 februari 1997, ter bestrijding van mensenhandel en seksuele uitbuiting van kinderen²,
- gezien het op 3 december 1998 door de Raad van Justitie en Binnenlandse Zaken aangenomen actieplan van Wenen van de Raad en de Commissie over hoe de bepalingen van het Verdrag van Amsterdam inzake de totstandbrenging van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid het best kunnen worden uitgevoerd³, in het bijzonder de paragrafen 19 en 51, onder c,
- gezien de mededeling van de Commissie aan de Raad, het Europees Parlement en het Economisch en Sociaal Comité, getiteld "Slachtoffers van misdrijven in de Europese Unie - reflecties over normen en maatregelen" (COM(1999) 349),
- gezien de conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999, met name paragraaf 32,
- onder verwijzing naar zijn resolutie van 15 juni 2000 over de mededeling van de Commissie aan de Raad, het Europees Parlement en het Economisch en Sociaal Comité getiteld "Slachtoffers van misdrijven in de Europese Unie - reflecties over normen en maatregelen"⁴,
- onder verwijzing naar zijn standpunt van 12 december 2000 over het initiatief voor een

¹ ETS n. 116.

² PB L 63 van 4.3.1997, blz. 2.

³ PB C 19 van 23.1.1999, blz. 1.

⁴ PB C 67 van 1.3.2001, blz. 304.

kaderbesluit van de Raad over de status van het slachtoffer in de strafprocedure¹,

- gezien Kaderbesluit 2001/220/JBZ van de Raad van 15 maart 2001 over de status van het slachtoffer in de strafprocedure²,
 - onder verwijzing naar zijn aanbeveling van 5 september 2001 over de rol van de Europese Unie in de terreurbestrijding³,
 - onder verwijzing naar resolutie 1373 (2001) van de VN-Veiligheidsraad van 28 september 2001 naar aanleiding van de verschrikkelijke gebeurtenissen van 11 september 2001 in de Verenigde Staten,
 - onder verwijzing naar zijn aanbeveling van 6 februari 2002 over het ontwerp-kaderbesluit van de Raad inzake terrorismebestrijding⁴,
 - gelet op Kaderbesluit 2002/475/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 inzake terrorismebestrijding⁵,
 - gelet op artikel 47, lid 1 van zijn Reglement,
 - gezien het verslag van de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken en het advies van de Commissie juridische zaken en interne markt (A5-0309/2002),
- A. overwegende dat de Europese Unie gebaseerd is op de ondeelbare en universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid, solidariteit en eerbiediging van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, en op het beginsel van niet-discriminatie dat is neergelegd in de artikelen 12 en 13 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,
- B. overwegende dat de Europese Unie is gegrondvest op de beginselen van democratie en de rechtsstaat, die alle lidstaten gemeen hebben,
- C. overwegende dat de Europese Unie de grondrechten, zoals vastgelegd in het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, eerbiedigt,
- D. overwegende dat de in de constitutionele tradities erkende rechten en de gemeenschappelijke internationale verplichtingen van de lidstaten nogmaals worden bevestigd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,
- E. overwegende dat de Europese Unie in haar handelen de individu centraal stelt, zoals blijkt uit de instelling van het burgerschap van de Unie en de totstandbrenging van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid,
- F. overwegende dat de Unie moet waarborgen dat haar burgers en de onderdanen van derde

¹ PB C 232 van 17.8.2001, blz. 61.

² PB L 82 van 22.3.2001, blz. 1.

³ PB C 72 E van 21.3.2002, blz. 135.

⁴ P5_TA(2002)0043.

⁵ PB L 164 van 22.6.2002, blz. 3.

landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, zich vrij op het grondgebied van de Unie kunnen bewegen onder voor allen geldende voorwaarden van veiligheid en rechtvaardigheid,

- G. overwegende dat op het grondgebied van de lidstaten jaarlijks honderdduizenden personen slachtoffer worden van misdrijven die rechtstreekse lichamelijke of psychische schade toebrengen, alsmede zowel materiële als immateriële schade,
- H. overwegende voorts, dat tot deze slachtoffers soms ook mensen behoren die zich toevallig bevonden op de plaats waar het misdrijf werd begaan of die te hulp schoten om het misdrijf of de gevolgen ervan te voorkomen,
- I. overwegende dat het terrorisme een aanval is op de democratische samenleving en de rechtsstaat en de slachtoffers onnoemelijk leed toebrengt,
- J. overwegende voorts dat soms ook gezinsleden en personen die ten laste komen van slachtoffers van misdrijven, indirect het slachtoffer zijn en dat derhalve aan de hand van een duidelijke, precieze en door alle lidstaten aanvaarde definitie moet worden vastgesteld wie wettelijk aanspraak op schadeloosstelling maakt en voorts dat in afwachting van de vaststelling van door alle lidstaten aanvaarde minimumnormen in dit verband naar het nationaal recht dient te worden verwezen,
- K. erop wijzend dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bepaald dat het beginsel van non-discriminatie, zoals met name vervat in artikel 12 van het EG-Verdrag, de garantie biedt dat een persoon die slachtoffer van een misdrijf is geworden in een andere lidstaat dan de lidstaat van herkomst of wettig verblijf, wordt behandeld en, eventueel, schadeloos gesteld als was hij een onderdaan van de lidstaat waarin hij slachtoffer werd van het misdrijf,
- L. benadrukkend dat het voor de tenuitvoerlegging van een rationeel en doelmatig beleid inzake criminaliteitsbestrijding weliswaar noodzakelijk is dat bijzondere aandacht wordt besteed aan de behandeling en de herintegratie in de maatschappij van de delinquent, doch dat evenveel belang moet worden gehecht aan aandacht voor het slachtoffer en zijn belangen, door middel van vergoeding voor de geleden schade,
- M. overwegende dat soms ook gezinsleden en personen die ten laste komen van degene tegen wie het misdrijf is gericht, waaronder samenwonende partners, indirect het slachtoffer zijn,
- N. overwegende dat maar zelden kan worden bewerkstelligd dat de pleger van het misdrijf het slachtoffer schadeloosstelt en dat het om redenen van rechtvaardigheid, solidariteit en in het kader van een rationeel beleid inzake misdaadbestrijding daarom subsidiair aan de staat is om de slachtoffers schadeloos te stellen en de door het misdrijf geleden schade te vergoeden,
- O. erop wijzend dat de huidige nationale regelingen voor schadeloosstelling in de lidstaten onderling sterk uiteenlopen, van zeer ver uitgewerkte regelingen tot regelingen die vrijwel nergens in voorzien,
- P. zich ervan bewust dat het ontbreken van convergentie tussen de regelingen van de lidstaten van de Unie voor schadeloosstelling van slachtoffers, leidt tot niet te rechtvaardigen verschillen in de behandeling en schadeloosstelling van slachtoffers van een misdrijf, al

naar gelang het land van verblijf of het land waar het misdrijf is begaan,

- Q. overwegende dat het absoluut noodzakelijk is maatregelen te nemen ter verbetering van de hulp aan slachtoffers en hun familieleden, zowel in materieel opzicht als in medisch, psychologisch en sociaal opzicht, en in adequate professionele begeleiding van slachtoffers te voorzien,
- R. overtuigd van de noodzaak te komen tot een beschermingsregeling voor slachtoffers, met name slachtoffers in een grensoverschrijdende situatie, waarvan de essentiële elementen gelijk zijn voor alle burgers van de lidstaten en de onderdanen van derde landen die wettig in deze landen verblijven,
- S. overwegende dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft bepaald dat schadeloosstellingsregelingen voor slachtoffers van misdrijven een burgerlijk recht genereren, in de zin van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, wanneer zij voldoen aan de in de desbetreffende regeling vervatte voorwaarden en procedures,
- T. eraan herinnerend dat het slachtoffer van een misdrijf recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht en binnen een redelijke termijn,
- U. zich bewust van de noodzaak het slachtoffer een belangrijker rol toe te kennen in het strafproces en hem in staat te stellen hieraan actief deel te nemen, in overeenstemming met het bepaalde in het hierbovengenoemde Kaderbesluit 2001/220/JBZ van de Raad,
- V. het legitieme belang erkennend van slachtoffers om te worden gehoord en de belangen te beschermen die zijn geschaad als gevolg van zijn slachtofferschap,
- W. er nadrukkelijk op wijzend dat de toegang voor slachtoffers tot schadeloosstelling door de overheid niet mag worden beïnvloed door de plaats waar het misdrijf binnen de Europese Unie is gepleegd,
- X. benadrukkend dat het absoluut noodzakelijk is secundaire stigmatisering van het slachtoffer te voorkomen, aangezien het onrechtvaardig is dat de persoon die in de eerste plaats slachtoffer is geworden van het misdrijf, vervolgens ook nog eens slachtoffer wordt van een systeem doordat bescherming ontoereikend is of ontbreekt,
- Y. overwegende dat slachtoffers van misdrijven vaak geen passende hulp krijgen en soms zelfs worden vergeten en aan hun lot overgelaten,
- Z. benadrukkend dat schadeloosstelling aan slachtoffers van misdrijven onmiddellijk, volledig en efficiënt dient te geschieden,
- AA. overwegende dat artikel 65 van het EG-Verdrag voorziet in de mogelijkheid in het kader van de justitiële samenwerking in burgerlijke zaken maatregelen vast te stellen met grensoverschrijdende werking,
- BB. overwegende dat artikel 66 van het EG-Verdrag verplicht tot het nemen van de nodige maatregelen ter waarborging van de samenwerking tussen de bevoegde overheidsdiensten van de lidstaten,

- CC. overwegende dat de persoonlijke waardigheid van de slachtoffers bij de behandeling en begeleiding steeds moet worden geëerbiedigd,
- DD. overwegende dat het noodzakelijk is dat de lidstaten hun wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen voldoende op elkaar afstemmen om te bewerkstelligen dat slachtoffers van misdrijven een hoog beschermingsniveau genieten, onafhankelijk van de lidstaat waarin zij zich bevinden,
- EE. benadrukkend dat de Europese Raad van Tampere het tot politieke doelstelling heeft uitgeroepen om "minimumnormen op te stellen inzake de bescherming van slachtoffers van misdrijven, in het bijzonder inzake de toegang tot de rechter voor slachtoffers van misdrijven en hun rechten op schadevergoeding, met inbegrip van een vergoeding van de proceskosten",
1. is verheugd dat de Commissie in het kader van haar initiatiefrecht deze gelegenheid heeft aangegrepen om vooruitgang te boeken bij de openbare schadeloosstelling van slachtoffers van vergripen;
 2. betreurt het dat tussen de nationale schadeloosstellingsregelingen voor slachtoffers van misdrijven grote discrepanties bestaan tussen de lidstaten, die onaanvaardbare verschillen tot gevolg hebben voor wat betreft de schadeloosstelling waarop Europese burgers recht hebben, aangezien een en ander volledig afhangt van het land van de Europese Unie waar de betrokkene slachtoffer van het misdrijf werd;
 3. betreurt het dat de Europese Unie op communautair niveau geen enkele wetgevende maatregel heeft genomen waarin rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van grensoverschrijdende slachtoffers en hun recht op schadeloosstelling, wanneer zij in een andere lidstaat dan de lidstaat van hun vaste verblijf slachtoffer worden van een misdrijf;
 4. benadrukt dat veel slachtoffers dubbel lijden, in de eerste plaats als slachtoffer van een misdrijf en in de tweede plaats als slachtoffer van een systeem, dat al te bureaucratisch is en dat vereenvoudigd moet worden om te voorkomen dat bescherming niet-adequaat of niet-existent is;
 5. dringt er bij alle lidstaten op aan minimumnormen vast te stellen voor schadeloosstelling door de staat als laatste waarborg voor het slachtoffer, wanneer deze geen schadeloosstelling kan krijgen van de pleger van het misdrijf of langs andere wegen, zoals verplichte of particuliere verzekeringen, ten einde aldus de onaanvaardbare verschillen die momenteel tussen Europese burgers bestaan voor wat betreft hun rechten als zij slachtoffer zijn van een misdrijf, op te heffen;
 6. stelt vast dat er minimumnormen moeten komen om de verschillende regelingen voor schadeloosstelling van slachtoffers van misdrijven door de staat op elkaar af te stemmen, waarbij wegens de specifieke omstandigheden bijzondere aandacht moet uitgaan naar slachtoffers van het terrorisme, teneinde voor de Europese burgers een echte ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid te creëren binnen de door de interne markt gecreëerde ruimte zonder grenzen, waarin het vrije verkeer van personen daadwerkelijk wordt gewaarborgd;
 7. onderstreept het belang dat in de toekomst bindende communautaire bepalingen worden vastgesteld voor burgers die het slachtoffer zijn geworden van een misdrijf;

8. verzoekt de Commissie om de minimumvoorwaarden voor subsidiaire aansprakelijkheid van de overheid te definiëren;
9. onderstreept dat elk instrument voor toegang van slachtoffers tot schadeloosstelling door de staat op niet-discriminerende wijze ook onder de aandacht moet worden gebracht van de burgers van derde landen die legaal op het grondgebied van de Unie verblijven;
10. uit zijn tevredenheid over het feit dat in de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement, over het bijhouden - aan de hand van gegevens over het eerste semester van 2002 - van het "scorebord" van de vorderingen bij de totstandbrenging van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid (COM(2002) 261), is voorzien in de indiening door de Commissie, vóór het einde van 2002, van een voorstel voor een richtlijn tot het nader tot elkaar brengen van de regelingen voor schadeloosstelling van slachtoffers in alle lidstaten;
11. uit zijn grote waardering voor het door de Commissie ingediende Groenboek, dat de aanzet heeft gegeven voor overleg over een mogelijkheid om op communautair niveau maatregelen te introduceren ter verbetering van de mogelijkheden voor schadeloosstelling voor slachtoffers van misdrijven in de Europese Unie, teneinde aldus uitvoering te geven aan het politieke mandaat van de Europese Raad van Tampere, zoals met name vervat in paragraaf 32 van de conclusies;
12. verzoekt de Commissie na te gaan of er niet tevens maatregelen moeten worden genomen om EU-burgers die het slachtoffer worden van misdrijven als bedoeld in paragraaf 18, voor schadeloosstelling in aanmerking te laten komen wanneer het misdrijf is gepleegd op het grondgebied van een derde land, dat zelf geen schadeloosstelling toekent,
13. steunt het initiatief van de Commissie om eerst minimumnormen op te stellen voor schadeloosstelling van slachtoffers van misdrijven, ten einde de grenzen vast te stellen waarbinnen de lidstaten een regeling kunnen vaststellen voor schadeloosstelling van slachtoffers door de staat, in afwachting van geleidelijke harmonisatie, die de doelstelling op lange termijn moet blijven;
14. is zich ervan bewust dat het wenselijk zou zijn de regelingen voor de schadeloosstelling van slachtoffers in de lidstaten zoveel mogelijk te harmoniseren om ongelijke behandeling te voorkomen, maar beseft dat de verschillen in het bedrag van de schadevergoeding onder meer het gevolg zijn van het verschil in levensstandaard tussen de lidstaten,
15. is van oordeel dat een communautaire actie op het gebied van schadeloosstelling van slachtoffers van misdrijven op het grondgebied van de Europese Unie in ieder geval gericht moet zijn op verwezenlijking van onderstaande doelstellingen:
 - a) het waarborgen dat alle burgers en onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de Unie verblijven in aanmerking komen voor schadeloosstelling op grond van communautaire criteria wanneer zij slachtoffers zijn van een misdrijf, d.w.z. zowel wanneer zij slachtoffer worden in de lidstaat van verblijf, als wanneer zij zich, in uitoefening van hun recht op vrij verkeer, grensoverschrijdend in een andere lidstaat bevinden;
 - b) het vaststellen van de nodige maatregelen ter beperking van de onrechtvaardige gevolgen van de momenteel bestaande grote verschillen in de uitkeringsniveaus tussen

de lidstaten, waardoor het momenteel kan voorkomen dat twee personen die het slachtoffer zijn geworden van eenzelfde misdrijf onder gelijke omstandigheden, voor vergoeding van vergelijkbare schade sterk verschillende schadeloosstellingen krijgen uitgekeerd, uitsluitend omdat zij in verschillende lidstaten slachtoffers werden van het misdrijf;

- c) het vaststellen van passende maatregelen om rekening te houden met het specifieke geval van slachtoffers in een grensoverschrijdende situatie, ten einde ervoor te zorgen dat de toegang van slachtoffers tot schadeloosstelling door de staat niet afhankelijk is van of wordt beïnvloed door het grondgebied van de Europese Unie waar het misdrijf is gepleegd;
- d) het oprichten van een Europees orgaan voor slachtofferhulp, dat belast is met de coördinatie van de verschillende nationale instanties die zich bezighouden met de begeleiding van slachtoffers en de voorbereiding van een communautaire regeling,

16. is van oordeel dat minimumnormen moeten worden vastgesteld, onverminderd de mogelijkheid voor de lidstaten om ruimhartiger normen voor slachtoffers van misdrijven te handhaven of in te voeren, en dat geen enkele lidstaat met een beroep op deze minimumnormen een verlaging van een reeds bestaand schadeloosstellingsniveau mag rechtvaardigen;
17. is van oordeel dat in de minimumnorm de definitie van het schadeloos te stellen slachtoffer zo moet worden geformuleerd dat hier niet alleen rechtstreekse slachtoffers onder vallen (personen tegen wie het misdrijf is gericht), doch tevens indirecte slachtoffers (personen die ten laste komen of familieleden van het rechtstreekse slachtoffer); meent dat tevens moet worden overwogen om ook voorbijgangers (die onopzettelijk getroffen worden door het misdrijf) of hulpverleners (die het slachtoffer of de politiediensten helpen om een misdrijf te voorkomen of de dader te vatten) onder de schadeloos te stellen categorieën op te nemen;
18. is van mening dat in de minimumnorm een heldere en nauwkeurige definitie, onderschreven door alle lidstaten, moet worden opgenomen van de soorten misdrijven en letsels die aanleiding kunnen geven tot schadeloosstelling, waarbij met name de schadelijke gevolgen van het misdrijf in ieder geval moeten worden vergoed wanneer door dit misdrijf opzettelijk de dood, ernstig letsel of blijvende invaliditeit is veroorzaakt of wanneer een misdrijf dat opzettelijk en met geweld is gepleegd tot de genoemde schadelijke gevolgen heeft geleid;
19. is van oordeel dat in de minimumnorm een verband moet worden aangebracht tussen de verschillende soorten schade die zal worden vergoed, waaronder in ieder geval persoonlijke lichamelijke of psychische schade, en de als gevolg van het misdrijf geleden materiële schade;
20. benadrukt dat elke schadeloosstelling, wil deze volledig en effectief zijn, zowel materiële als immateriële schade moet bestrijken;
21. acht het wenselijk dat, in gevallen waarin de pleger van het misdrijf onbekend is of niet voor het gerecht kan worden gebracht, in een minimumnorm wordt vastgelegd welke bewijzen het slachtoffer van het misdrijf in zijn verzoek om schadeloosstelling moet leveren met betrekking tot de volgende omstandigheden: het feit dat hij het slachtoffer is geworden van een misdrijf en het feit dat de geleden schade het gevolg is van dat misdrijf;

22. is van mening dat de minimumnorm ook middels een gemeenschappelijke definiëring aandacht moet besteden aan immateriële schade, zoals verdriet of lijden, alsmede schade aan gezondheid, relatie en seksueel welbevinden, die door het slachtoffer van het misdrijf is geleden, doch wijst erop dat de beoordeling van de concrete schadeloosstelling voor deze niet-financiële schade moet worden vastgesteld aan de hand van criteria die vergelijkbaar zijn met de criteria die in de nationale wetgevingen van de lidstaten worden gehanteerd inzake wettelijke aansprakelijkheid;
23. pleit ervoor in de minimumnorm definities op te nemen van zowel blijvende invaliditeit als het recht om schadeloosstelling te ontvangen; meent echter dat, onverlet volledige vergoeding van effectief geleden materiële schade, vaststelling en berekening van de schadeloosstelling van niet-materiële schade beter kan geschieden overeenkomstig de nationale wetgeving die van toepassing is op soortgelijke gevallen;
24. is van oordeel dat de minimumnorm het recht moet verankeren van het slachtoffer van een misdrijf om een schadeloosstelling te ontvangen, en dat de concrete vaststelling van deze schadeloosstelling dient te geschieden zonder acht te slaan op de economische situatie van de betrokkene;
25. is van oordeel dat moet worden vastgesteld dat schadeloosstelling door de staat van subsidiair karakter is in relatie tot overige mogelijke bronnen van schadeloosstelling van het slachtoffer van het misdrijf, waarbij in de eerste plaats de strafrechtelijke en civiele aansprakelijkheid van de pleger van het misdrijf moet worden vastgesteld, en, bij ontbreken hiervan, omdat de dader onbekend of insolvent is, dat een keten moet worden vastgesteld van mogelijke bronnen van schadeloosstelling, aan het uiteinde waarvan zich een schadeloosstelling door de staat bevindt, als veiligheidsnet voor alle burgers; meent niettemin dat dit algemene beginsel op flexibele wijze moet worden toegepast om secundaire stigmatisering van het slachtoffer te voorkomen; meent dat daarom moet worden vastgelegd dat het slachtoffer de mogelijkheden die worden geboden door de overige schadeloosstellingskanalen redelijkerwijs moet hebben uitgeput alvorens een beroep te kunnen doen op de overheid;
26. pleit ervoor de door de socialezekerheidsstelsels of soortgelijke stelsels toegekende uitkeringen in mindering te brengen op de overheidsuitkering aan het slachtoffer, behalve wanneer het gaat om een schadeloosstelling wegens blijvende invaliditeit, in welk geval beide uitkeringen elkaar niet uitsluiten;
27. staat afwijzend tegenover een minimumnorm die voorziet in een mogelijkheid om het slachtoffer van een misdrijf een voorschot op een toekomstige schadeloosstelling uit te keren;
28. wenst dat in de minimumnormen criteria worden opgenomen, betrekking hebbende op het gedrag van het slachtoffer voor, tijdens of na het misdrijf, zijn eventuele betrokkenheid bij criminele activiteiten, of andere overwegingen van justitiële aard of verband houdend met de openbare orde, bij de toekenning, verlaging of het weigeren van een schadeloosstelling door de staat;
29. is van oordeel dat het in het Groenboek van de Commissie uiteengezette model van wederzijdse bijstand alle noodzakelijke elementen bevat om slachtoffers in een grensoverschrijdende situatie in aanmerking te laten komen voor schadeloosstelling door de staat, aangezien, enerzijds, het territorialiteitsbeginsel wordt toegepast, volgens welk het

land waar het misdrijf is gepleegd gehouden is tot het betalen van schadeloosstelling, en, anderzijds, het slachtoffer de mogelijkheid wordt geboden om administratieve procedures vanuit de lidstaat van verblijf te voeren, waarbij dit laatste land wordt verplicht zich in verbinding te stellen met het voor schadeloosstelling verantwoordelijke land;

30. verzoekt de Commissie om een instrument voor te stellen, gebaseerd op het territorialiteitsbeginsel, voor wederzijdse bijstand tussen de lidstaten om grensoverschrijdende slachtoffers toegang te geven tot schadeloosstelling en te zorgen voor het recht van het slachtoffer om hulp te ontvangen van een bevoegde autoriteit in de lidstaat waar hij woonachtig is bij een verzoek om schadeloosstelling dat in een andere lidstaat wordt ingediend;
31. verzoekt om dit voorstel voor een dergelijk mechanisme voor wederzijdse bijstand aan te vullen met een register van de bevoegde verzendende en ontvangende autoriteiten van iedere lidstaat, in een bijlage waarvan informatie moet worden opgenomen over de wijze van indiening van de verzoeken op grond van de verschillende nationale bepalingen; stelt dat zowel dit register als de uniforme formulieren voor het verzoek om schadeloosstelling ook via het internet toegankelijk moeten zijn;
32. verlangt dat in de minimumnorm aandacht wordt besteed aan de manier waarop volledige informatievoorziening en gemakkelijke toegang voor alle Europese burgers kunnen worden gegarandeerd, met inbegrip van voorlichtingscampagnes op Europees, nationaal, regionaal en plaatselijk niveau in ten minste alle officiële talen van de Europese Unie;
33. benadrukt het belang grootscheepse voorlichtingscampagnes te houden onder de burgers over het communautaire stelsel voor schadeloosstelling van slachtoffers van criminaliteit, opdat in de Europese Unie een ruimte van vrijheid, veiligheid en recht ontstaat die tevens rekening houdt met de behoeften van de slachtoffers;
34. wenst dat in de minimumnorm aandacht wordt besteed aan de verplichting voor alle politieautoriteiten en alle terzake bevoegde diensten in de EU om in alle officiële talen van de Unie informatie te verstrekken over de rechten van slachtoffers van misdrijven en de mogelijkheid tot schadeloosstelling door de staat;
35. wenst dat de minimumnorm ook voorziet in een centrale voor slachtofferhulp met een Europees, groen telefoonnummer, die 24 uur per dag bereikbaar is en waarin alle officiële talen van de Unie zijn vertegenwoordigd, en die ook, naast andere diensten, aan het slachtoffer informatie verstrekt over zijn recht op schadeloosstelling door de staat;
36. pleit ervoor in het kader van de minimumnorm geharmoniseerde formulieren in alle officiële talen van de Unie te introduceren, aangezien dit waardevolle instrumenten zijn voor een soepel verloop van de administratieve procedures en dus ook van de procedure voor erkenning van het recht op schadeloosstelling voor slachtoffers van misdrijven in alle lidstaten;
37. wenst dat België, Griekenland, Ierland, Italië en Oostenrijk, landen die het hierbovengenoemde Europese Verdrag inzake schadeloosstelling van slachtoffers van geweldsmisdrijven dat de juridische grondslag vormt voor de noodzaak om minimumnormen voor de schadeloosstelling van slachtoffers van misdrijven vast te leggen, nog niet hebben geratificeerd, hier alsnog toe overgaan;

38. verzoekt de Commissie de beste praktijken vast te stellen in de lidstaten ten aanzien van het toekennen van middelen voor de schadeloosstelling van slachtoffers van misdrijven en ten aanzien van solidariteitsfondsen;
39. verzoekt zijn Voorzitter deze resolutie te doen toekomen aan de Commissie, de Raad en de parlementen en de regeringen van de lidstaten.